

denne § 6, ialtsald i denne Stikelse, hvis man vil vedkende sig, at det skal være en vedblivende Foranstaltning, vil man ikke bewirke, at det bliver til Lov, men kun at det bliver et rent demonstrativt Lovforslag, der ikke faar anden Virkning end at vise, hoor villige Nogle ere til at imødekomme Fordringer fra den Side og stemle Andre som dem, der ikke have Hjerte eller Følelse for den Nød, her er Tale om at afhjælpe, Noget, jeg veed eller ialtsald haaber, ligger fjernet fra den ærede Forslagsstillers Hensigt. Hvis man skulde have den Mening, at ikke alle, men nogle Kommuner skulde være ude af Stand til ved egne Kræfter at opfylde de Fordringer, som upaatvivelig ville blive stillede til dem ifølge denne Lov, er der jo Intet til Hinder for, at man deri kan optage en lignende Bestemmelse som i Loven af 10de Marts 1879, § 3, hvorved Amtsraadene jo bleve bemyndigede til at komme stærkt bebyrdede Kommuner til Hjælp ved Tilskud af Amtsfattigtassens Kapitalformue i dette Diemed, og hvis Amtsfattigtassen ikke er istand dertil, da ogsaa at kunne angribe Amtsrepartitionsfonden. En saadan Bemyndigelse kunde der Intet være til Hinder for, og saafremt § 6 udgaar, vilde jeg finde det ganske rigtigt, at man til Sdie Behandling søgte at indføre en saadan Bestemmelse. Men stemme for § 6 i dens nuværende Stikelse kan jeg ikke, og jeg tror ikke, man kan gjøre sig Haab om, at Lovforslaget med denne § 6 vil vinde Tilslutning og blive ophævet til Lov. Jeg kan jo ikke vide, hvorvidt denne Paragraf kan modificeres saaledes, at der fremkommer Noget, som man under ekstraordinære Forhold kunde skjænke sin Stemme. Der fremkom jo Antydninger af noget Saadant fra det ærede Medlem, der talte før mig; men de Antydninger, han kom med, vare ikke saa klare og tydelige, at jeg deraf kunde danne mig en Forestilling om, hvilken Begrænsning han antog, man kunde give Bestemmelsen, og det er mig derfor umuligt at udtale mig om, hvorvidt man vil kunne slutte sig til noget Saadant som en ekstraordinær forbigaende Foranstaltning. Thi man kan vel erkjende, at efter den Gang, Vinteren nu har taget, kunne Forholdene nok siges at være noget ekstraordinært ugunstige. Der maa naturlig derved være fremaldt en Del Arbejdsløshed. Det er ganske vist, at Forholdene ikke ere saa ugunstige som for 2 Aar siden, da en lignende streng Vinter faldt sammen med en i Forveien indtraadt Elaphed i Forretningerne, og det ikke kunde bestrides, at der maatte være indtraadt Standsning i forskellige Næringsveie og ikke ringe Arbejdsløshed. Jeg kan imidlertid, som sagt, paa nærværende Standpunkt ikke Andet end tilraade, at § 6 udgaar.

Forslagsstilleren (Lauer): Jeg maa takke det ærede Medlem, der talte for det foreliggende

lille Ændringsforslag paa Forslagsstillernes Begne, for den Interesse, han viser for, at der kan komme Noget ud af denne Lov. Men rigtig nok vil det, der kan komme ud af Loven, dersom den ændres efter hans og hans ærede Medforslagsstilleres Forslag blive overordentlig Lidt; de øvrige Bestemmelser i nærværende Lovforslag uden § 6 ville ikke have nogen Betydning, ikke gjøre nogen Nytte i og for sig. Jeg tvivler ikke om, at dersom Loven ændres saaledes, vil Regjeringen og det høie Landsstyre kunne gaa ind paa den, som de gif ind paa Loven af 10de Marts 1879. Men ved at se den Maade, hvorpaa den sidstnævnte Lov har virket og er bleven benyttet, har Enhver maattet overbevise sig om, at de Foranstaltninger, der bleve truffne gjennem denne Lov, have aldeles Intet ført til. Der blev ved denne Lov tilstaaet Kommunerne Afgang til at reise rentefrie Laan hos Statskassen i 1½ Aar til Beløb af flere hundrede Tusinde Kroner, men af dette Beløb blev kun 14,000 Kroner benyttede. Det er naturligt, at Kommunerne ikke fandt nogen Opfordring til at benytte denne Afgang, i alt Fald ikke i et Omfang af nogen Betydning, forbi Kommunerne kunde sige sig selv: Det er i Virkeligheden os, der komme til at udrede Beløbene, og om vi skulle udrede dem nu eller om eet eller to Aar, har mindre Betydning for os; naar vi selv skulle udrede Beløbene, ville vi lige saa godt strax udrede dem, hellere end at opsætte det til næste Aar, da vi maaste ville have nok saa megen Brug for Pengene i dette eller lignende Diemed. Dersom § 6 kommer til, vil der deri indeholdes en meget stærk Epore for alle de Kommuner, i hvilke der findes Nød, til at yde væsentlige Bidrag til de Trængendes Understøttelse. Selv om en Kommune finder, at den ikke i Dieblirket har Raad til at udrede sin Andel deraf, vil den dog i saa Tilfælde ikke betænke sig paa at henvende sig til Statskassen om et Laan for at kunne yde sin Andel, da den ellers ikke vil kunne faae Statens Andel. Det ærede Medlem yttrede Frygt for, at nogle Kommuner skulde benytte Loven og andre ikke, og at der derved vilde fremkomme en Ulighed og Ubillighed. Jeg tror ikke, at der vil fremkomme en saadan Ubillighed; jeg er overbevist om, at hvis en Lov med § 6 bliver vedtagen, ville samtlige Kommuner, hvor der findes Nød, og det er de allerfleste i Landet, benytte den Afgang, der her er given, til at faae Statstilskud og eventuelt ogsaa at faae Laan af Statskassen. Det er min fulde Overbevisning, at det vil blive benyttet i fuldeste Omfang. Det ærede Medlem faae en Urigtighed deri, at man vilde indføre den Grundsatning, at Kommunerne skulde disponere og Staten betale. Jeg ser ikke noget andet Middel og Ve, naar man overhovedet vil komme de Trængende i Landet til Hjælp, end da at lade Kommunen være den, der disponerer. Jeg ser ikke, at Staten har noget som helst andet Middel.